

Csonka négyes

TÖRTÉNETEK A MÚLT SZÁZADBÓL

(Részletek egy hosszabb elbeszélésből)

A csoportszex Kálvinja

(Körmendi Miklós visszapillant)

1964-es izgatási pere részleteit Szörény Balázs évekkel később mondta el, amikor már közelebbi, baráti kapcsolatba kerültünk. Felfigyeltem Pócsi Lajos nevére: tizennyolc évvel Balázs ügye után engem is kihallgatott. Még mindig ő volt a politikai (állambiztonsági) osztály vezetője a Legfőbb Ügyészségen. Nem akart kiengedni pisilni, de aztán talán észbe kapott, hogy mégsem 1951-et írunk, és ő maga strázsált a WC ajtaja előtt. Az elbeszélést hallgatva az volt a benyomásom, Balázs szerénykedik. Kelemen Ágnes viselkedése több volt, mint bírói függetlenségének a védelme. Átütött rajta a rokonszenve a vádlott iránt; imponált neki, hogy a jegyzőkönyv tanúsága szerint az előzetes letartóztatásban lévő gyanúsított az ujja köré tekerte a kihallgatóit, maga mellé állította a tanúkat, nevetségessé tette az ügyészt. A magánjellegű érdeklődéséről árulkodott az is, hogy a terhelő tanút, a kávéfőzőnőt megkérdezte, volt-e szexuális kapcsolata a vádlottal, és nem motiválja-e a vallomását, hogy a vádlott elhagyta. Igen, Balázsnak legendás hatása volt a nőkre. Talán ezt a képességet, ennek a technikáját szerettem volna ellesni tőle, jól-lehet tudtam, a vonzerőt nem lehet tanulni. Én csak afféle möchte gern nőcsábász voltam, aki csak szaladgál a nők után, de a nagy igyekezetével el is rontja az esélyeit. Balázs nem jóképű volt, ahogy férfiakra mondani szokták, sőt, nem volt jóképű. Ellenben szép volt, tökéletes test, még ötvenéves korában sem volt rajta egy deka felesleges zsír sem. Holott soha semmit nem sportolt, nem is volt különösebben izmos, lágyan volt szép, ahogy a klasszikus Apollo-szobrok. Aki csak az utcán látta, felöltözve,

agyonhordott ruhákban, az talán észre sem vette ezt a szépséget. Ott-hon, a csöppnyi szobájában azonban jobbra az ágyában élt, nem fedte más, csak a fecskének nevezett aprócska fürdőnadrág, ebben nyitott ajtót, akárki jött hozzá, akkor sem vett fel semmit, amikor kávéval vagy itallal kínálta a vendégeit. Szeretkezés közben szoborszerű szépségből haragvó, démoni istenséggé változott át: arca feszült lett, dühödött, fenyegető. Őszülő, csigás haja azonban még így is fennköltnek mutatta a fejét. Aki közlőrl nézte, de kívül maradt az aktuson, úgy látta: maga Zeusz baszik itt a keskeny heverőn. Nem udvarolt a nőknek, nem mondott soha szépeket, tudta, hogy úgyis a nők döntenek, nem érdemes nyomulni. Ellenben nyíltan, mondhatni szakszerűen beszélt a szexről, volt, aki a szövegéről ismerte fel, hiszen, aki személyesen nem ismerte, az is tudhatta róla, hogy a szexuális szabadság ígéhirdetője. Közben kínosan korrekt volt, pénzügyekben éppen úgy, mint szerelmi ügyekben. Egy nő szenvedélyes szerelme sem késztette arra, hogy viszontszerelemmel áltassa imádóját. Ugyanakkor azt hirdette, partnerei sokasága ellenére monogám alkat. Való igaz, volt az életében néhány nő, akikhez odaadóan ragaszkodott: a szerelmük azt is túlélte, hogy mindketten régóta új kapcsolatban éltek.

A csoportszexet Balázs programként hirdette. Az akkori jogszabályok a szexuális aktust, ha kettőnél több személy vett benne részt, szeméremértésnek minősítették, így a csoportszex büntethető volt. Erre hivatkozva Balázs a rendszer elleni lázadásként propagálta a csoportszexet. Elmondta, hogy huszonéves korában volt néhány csoportszex-élménye, a börtönben sokszor gondolt rájuk, amikor kiszabadult, sikerült szexpartikat szerveznie. Az ideológia később jött hozzá. Engem nagyon foglalkoztatott a csoportszex. Az új barátaim, akik lassanként felváltották a kávéházi ismeretségeket, elkötelezett hívei voltak a szerelmi szabadságnak, a csoportszex azonban a körükben nem volt elfogadott dolog. Egyesek kommunákat hoztak létre, mintegy tiltakozásul a rendszer álságos családpropagandája ellen. A kommunában közösen gazdálkodtak, együttesen gardírozták a gyerekeket, egyetértettek abban, hogy a marxizmus nem a szükségszerűség, hanem a szabadság filozófiája, a létező szocializmus pedig nem szocializmus. Ebbe az elvi összetartozással is megerősített közösségbe belefért, hogy olykor váltogassák a partnereiket, a nők talán még inkább, mint a férfiak, s ezt nem illett

kifogásolni, de hármásban, négyesben nem jöttek össze. Talán azért nem, mert a partnerek cseréjét indokolhatta az érzelmek fellángolása, vagyis belefért az érzések szabadságharcának keretébe, a csoportszex ellenben első rápillantásra egyszerűen szex volt, érzelmek nélkül, mint egy pornófilmben, amelyet ebben a társaságban ugyancsak megvetettek. Amire azonban megismerkedtem velük, már kijártam Balázs iskoláját. A Balázsszal való első találkozásunk időpontjához képest eltartott egy ideig, amíg Balázs felvetette, hogy hozzunk össze egy négyest. Nekem azonban ehhez nem volt partnerem. Végül elhívtam Annit, akivel rengeteget beszéltünk szexről, de nem volt köztünk semmi, mindig éppen másba volt szerelmes. Mint várható volt, Anni nem akart beszállni a szexbe, elköszönt és elment. Időközben azonban megérkezett Valló Éva, Balázs egyik barátnője. A megérkezése előtt annyit tudtam róla, hogy egy ismert, legendás hírű tudós titkárnője és szeretője. Nyilván a felfokozott várakozásnak is része volt benne, hogy nyomban beleszerettem. Pedig első pillantásra nem is volt vonzó, vastag szemüveget hordott, a sűrű, vastag szálú, sötét haja, összenőtt szemöldöke azt sejtette, hogy a lába is szőrös, ráadásul mesterkéntnek tetsző nyúlós hangon beszélt. Viszont vékony volt és törékeny. Fájdalmas vágy fogott el, már nem is a csoportszex izgatott, hanem Évát szerettem volna magamhoz ölelni. De éppen ezért nem akartam, hogy Balázs kedvéért feküdjön le velem. Mint a legtöbb férfi, a csoportszexet úgy képzeltem, hogy két nővel vagyok. Most fordított helyzet jött létre: elrémített a gondolat, hogy egy férfival feküdjem egy ágyban. Megkérdeztem Évát, maradjak-e, a kitérő választ visszautasításnak vettem, és elmentem. Az utcán azonban úgy éreztem, szörnyű hibát követtem el, Évát soha nem fogom látni. Némi vívódás után felhívtam Balázst, Éva ekkor határozottan hívott, jöjjenek vissza. Hajnalig voltunk együtt, Éva vékony teste, vastag szálú sötét haja, nyúlós hanghordozása továbbra is megbűvölt. Legerősebb élményem mégis Balázs hatalmas tökének rémítő látványa volt.

Amikor az első döbbenet elmúlt, és már túl voltunk néhány szexpartin, időnként eltöprengtem, vajon Balázs számára a politikán túl is olyan fontos-e a csoportszex? Időnként férfiakkal is összejött, holott úgy láttam, nincsen benne cseppnyi homoerotikus készlet sem, legfeljebb azt gondolja, a szabadság és a lázadás eszméje megköveteli tőle, hogy ezt se utasítsa el. Viszont megesett, hogy hárman ott feküdtünk a keskeny ágyban; megszólalt a telefon, és Balázs végeláthatatlan vitába keveredett valamilyen politikai kérdéssről. Amikor végre abbahagyta, ránk nézett,

akik ingerülten és zavartan vártunk rá, és kaján mosollyal Petőfit idézte: „Szabadság, szerelem...”.

Mint a legtöbb vallásalapító, Balázs nemcsak prófétája, de szigorú iskolamestere is volt a csoportszex hitvallásának, egy Kálvin János a szexpartik üdvtanában. Helytelenítette például, ha a csoport résztvevője külön találkoztót beszél meg a csoport ott megismert másik tagjával. Ez azt a képzetet erősítette benne, hogy a másik férfi nem a csoportszex eszménye kedvéért vett részt a partiban, hanem mert különösebb erőbefektetés nélkül akart új nőre szert tenni. Így már az első szereplésemkor rossz pontot kaptam Balázs osztálykönyvében. Hajnalban Évával együtt mentünk el Balázs lakásáról, és az utcára érve nyomban megmondtam Évának, hogy szeretnék vele kettesben is találkozni. Még súlyosabb hibának minősült, ha a csoport résztvevője az új partnerét nem akarta behozni a csoportba, felrúgva ezzel a kölcsönösség elvét. Pedig a tartózkodásnak nem feltétlenül holmi féltékenység volt az oka. Egy hirtelen fellángolt, de hamar kihunyó kapcsolat végjátékában éltem, szerettem volna visszatérni Lozsádi Judithhoz, akivel Jákó Margit kedvéért szakítottam. Nem akartam Margitot belerángatni a csoportszex kalandjába, hiszen tudtam, hogy a kapcsolatunk nem tart már sokáig. Juditot ellenben megint olyan vonzónak láttam, mint a kapcsolatunk első heteiben, és arról álmodoztam, vajon milyen lenne a találkozásuk Valló Évával. Balázs azonban úgy vélte, illenék viszonznom, hogy összehozott Évával, legalább meg kellene kísérelnem, hogy rávegyem Margitot egy négyesre, és kemény szavakkal korholt az önzésemért.

„Ez az, amire mindig vágytam”
(Lozsádi Judit feljegyzése, 1971. június)

Hétre beszéltük meg a találkozást a Felszabon Miklóssal. Balázst áprilisban ismertem meg, Miklós születésnap házibuliján. Rengetegen voltak, Borza Gézáék egész társasága. De ott volt Miklós régi köre is, Gézáék döbbsen nézték őket, különösen egy elhízott, koszlott, tökrészes alakot, aki megállás nélkül ordított, ráadásul azt mondták róla, hogy orvos. Gézáékon látszott, hogy még az életben nem találkoztak ilyen figurákkal. Biztosan novellákat ír, mondta Nagy Bernát, különben hogy kerülne ide? És tényleg, Miklós elmondta, hogy a doktornak rendszeresen jelennek meg novellái. Egy magas, ősz hajú férfi kért fel táncolni, egy

egészen fiatal, sötét hajú, szép lánnyal jött. Fél perce se táncoltunk, amikor megkérdezte, Miklós barátnője vagyok-e, és voltam-e már csoportszexben. Magázott, utoljára a tánciskolában szóltak hozzám tánc közben magázva. Elnevettem magam: – Ja, maga az a híres Szörény Balázs, akiről Miklós beszélni szokott. Rokonszenves volt, bár a felét sem értettem annak, amit mondott, mert hadart és raccsolt. Alig pár hete jártunk Miklóssal, Eszterről beszéltem neki, a legjobb barátnőről. Hetenként többször is felmentem Eszterékhez, segítettem lefektetni a két kislányát, nagyon szerettem náluk lenni. Miklós már korábban beszélt Balázsról, a csoportszexről, akkor egyszerre megkérdezte, nem lehetne-e Esztert bevonni egy hármasba. Teljesen felháborított a kérdés, élesen válaszoltam, megfordult a fejemben, hogy elmegyek, szakítok Miklóssal. De persze maradtam. Miklós újra meg újra visszatért a csoportszex témájára, Esztert azonban ilyen vonatkozásban többször nem hozta szóba.

A kapcsolatunk Miklóssal hosszú időn át ingatag volt. Többször elmondta, amikor bementem hozzá a munkahelyére egy könyvért, hogy egyáltalán nem tetszettem neki, nem tetszett, hogy sötétkeretes szemüveget hordok, s ettől az orrom még nagyobbnak látszik. Ettől, mondta később, valósággal megkönnyebbült: mentesült a kényszeres késztetéstől, hogy fűzni próbáljon minden a látókörébe került csinosabb csajt. Ennek ellenére marasztalt, egész jól elbeszélgettünk, csak időnként jutott az eszembe, hogy nincs ennek a pasasnak semmi dolga, hogy valahányszor menni akarok, visszatart, kávéval kínál. Később Miklós elmondta, ő ugyanezt gondolta: bejött ez a nő, tíz percre egy könyvért, és már harmadik órája ül itt. Később, amikor talán a harmadik találkozásunkkor lefeküdtem vele, gyanakodott, nem azért hajtottam-e rá, mert így akartam visszakerülni Borza Gézáék társaságába, ahonnan mindenféle belvillongások miatt kiszorultam. Ezt viccből kérdezte meg, de láttam rajta, hogy félig-meddig komolyan gondolja. Aztán váratlanul összejött Jákó Margittal, aki csak felugrott valamiért, korábban nem is ismerte Miklóst, de ott ragadt, ki se mozdult a lakásból vagy két hónapig. Ez persze nagyon rosszul esett, Miklóshoz nem mehettem fel többé, de rendszeresen találkoztunk azon a félig-meddig titkos házi szemináriumon, amelyet Borza szervezett. Az összejövetelek után vagy Miklós kísért haza, vagy én kísértem el őt. Aztán Miklós lakásában volt valamilyen kulturális rendezvény, közben már beállt a nyár, egészen rövid szoknya

volt rajtam, egy vékony trikó, talán a szerelmi bánattól a szokásosnál is soványabb voltam. Láttam, hogy Miklósnak elakadt a lélegzete, amikor meglátott. Ekkor nevezett először őzsutácskának. A gimnáziumban Zsiráfnak hívtak, mert magas és sovány voltam, nem szerettem, hogy zsiráf vagyok, az őzsutácska hihetetlenül jól esett. Persze aztán rájöttem, hogy Miklós könnyen mond olyan szövegeket, amelyekről sejti, hogy jól esnek a megcélzott nőnek. Hamarjában azt is elmondta, hogy Margit, mihelyt túl van az államvizsgáján, elköltözik, a kapcsolatuknak vége. Néhány nap múlva egy eszpresszóban találkoztunk, megbeszéltük, hogy ott folytatjuk, ahol április végén abbahagytuk. Nagyon szeretné, mondta Miklós, ha elmennék vele Balázshoz, ott lesz Valló Éva is, akiről korábban is beszélt nekem. Ha nem lenne komoly, hogy hamarosan szakít Margittal, bizonyára őt akarná elvinni Balázshoz. Nyilvánvaló volt, Miklósnak fontos, hogy engedjek neki.

Ezért is mentem bele, nem nagy lelkesedéssel, hogy vele menjek. Itthon tettem-vettem, húztam az időt, reménykedtem, hátha történik valami, és mégse kell elmennem. Miklós úgyis mindig késik, nemegyszer vártam már rá, biztos még ő sincs ott a Felszabon. De persze ott volt, ezúttal nem késett, viszont nem is tett szemrehányást, láthatólag kerülni akarta a konfliktust. Egy üveg bor volt nála, mintha valami rendes vendégségbe mennénk. Évára kíváncsi voltam, bár amiket Miklós mondott a szőrös lábáról meg a nyúlós beszédéről, az nem tette különösebben vonzóvá. Balázs fürdőnadrágban nyitott ajtót, ilyen fecskét a Palatinuson hordtak, tíz évvel ezelőtt. A fürdőszobán keresztül mentünk be a szobába, Balázs visszabújt az ágyba Éva mellé, lehetetlennek látszott, hogy még ketten odaférjünk melléjük a keskeny ágyba. Ittunk egy korty pálinkát, aztán nem akartam húzni az időt, vagy pláne kéretni magam. Éva egyébként rokonszenves volt, Miklós eltúlozta a nyúlós hangot. Inkább az tűnt fel, milyen vastag szemüveget hord, amikor levette, tétova lett a pillantása, nyilvánvaló volt, hogy nagyon rosszul lát. Kiderült, ő is ott volt az áprilisi házibulin, de akkor nem figyeltem föl rá. Gyorsan levetkőztem, bebújtam az ágyba, Éva lábtól feküdt, hogy jobban elférjünk, mellébújtam. Közben Miklós is levetkőzött, nyilván úgy képzelte, hogy engem kezd simogatni a szokásos módon, hogy belejőjek a dologba, aztán átad Balázsnak. Nekem azonban hihetetlenül jól esett összesimulni Évával, nem volt szükségem semmiféle szoktatásra. Éva felemelkedett, fölém hajolt, szájon csókolott. Átöleltem, élveztem, hogy a nyelvét a számba dugja, viszonztam, szokatlan gyönyörűség volt csókolózni vele. Láttam, hogy

Miklós integetni próbál Évának, nyilván attól tartott, hogy Éva ráme-nőssége megriaszt. Éva azonban nem vette észre Miklós integetését, vagy nem törődött vele, érezte, hogy nekem jól esik, amit csinál. A szájába vette a mellemet, szopogatta. Az én mellem elég tömött, kifejezetten jól esett, hogy Évái lágyabb, be tudtam szívni a szájamba. Aztán kölcsönösen simogatni kezdtük egymás punciját, mindketten nyomban megtaláltuk a másik csiklóját, egyszerre élveztünk el. De még nem akartuk abbahagyni, láttam, hogy a két pasi dermedten és irigykedve néz bennünket, folytattuk a csókolózást, a simogatást. Tudtam persze a pornókból, hogy a lesbikus érintkezés betetőzése a kölcsönös nyalás, de ehhez nem volt kedvem, és úgy éreztem, hogy Éva sem igényli. Jól megvoltunk azzal, hogy kézzel simogattuk egymást, most már lassabban, mint az első alkalommal, két ujjal benyúlva egymásba. Másodszor is elévítettünk. Nekem egyszerre Eszter jutott az eszembe, számtalanszor láttam a vékony, törekeny testét ágyban, hálóingben, mindig szégyelltem, hogy annyival nagyobb vagyok nála, a vállamig sem ért. Miközben a hüvelyem összerándult, Esztert láttam, az ő puncijába szerettem volna belefúrni a számat, a nyelvemet. Rájöttem, amit érzek, az nem barátság, szerelmes vagyok Eszterbe. Lenyugodtunk Évával – ez az, amire mindig vágytam, ez a lány érintés – mondtam. – Hányszor álmodtam, hogy lányokkal vagyok, de aztán szégyelltem magam, igyekeztem elfelejteni az álmaimat. Miklós elégedetten, boldogan nézett rám, tudtam, hogy szakítani fog Margittal, együtt maradunk. Még az is átvillant az agyamon, hogy Miklós voltaképpen nő szeretne lenni, lesbikus nő, ezért szaladgál annyit a nők után, ezért akar minden nőt lefektetni. Évával úgy éreztük, azért a pasiknak is jár valami, lefeküdtünk Balázssal és Miklóssal is, menet közben váltottunk, mindenki megkapta a magáét, elégedetten, jókedvűen mentünk haza a kora nyári éjszakában. Kíváncsi vagyok, hogy lesz tovább. Lesbikus aligha leszek, meg akarom tartani Miklóst, gyereket szeretnék. Miklós biztosan örülne, ha biszexuális lennék, szeretné, ha közös kalandjaink lennének. De vajon biszexuális vagyok-e, vagy „csak” beleszerettem Eszterbe?

Mitokondriális Éva

(Judit feljegyzése 1987-ből)

Vasárnap este van, a gyerekek már alszanak. Délelőtt heverésztünk az ágyban, a gyerekek a tévét nézték, vagyis hagyták, hogy egy kicsit to-

vább aludjunk. A rádió új tudományos eredményekről beszélt, az amerikai *Time* egy cikkét ismertette. A genetikai kutatások azt a feltételezést valószínűsítik, hogy valamennyi ember, aki ma a földön él, egyetlen ősanjától származik. Az ismertetés az eredeti cikk alapján mitokondriális Évának nevezte ezt az ősanját, aki ötven- vagy százezer évvel ezelőtt Afrikában élt, a Szaharától délre. Ellentétben az egyetlen ősanjával, ősapa valószínűleg több is volt, az ősanja gyerekei több férfitől is származhattak. A hazai kommentátor erőteljesen hangsúlyozta, hogy a tudományos feltételezés, ha a további kutatás alátámasztja, egyáltalán nem a bibliai teremtéstörténetet igazolja. Ez a kötelező vörös farok nem érdekelt. De ahogy a rádiót hallgattam, furcsa izgalom fogott el, amely nem következett a tudományos ismeretterjesztő előadásból. Egészen különös érzések kavarogtak bennem. Elképzelttem az ősanját, de egyáltalán nem olyan finom hölgynek láttam, amilyenek Lucas Cranach festette Évát az Édenkert almafája alatt. Egy hatalmas ősasszony jelent meg előttem, izmos karokkal, erőteljes lábbal, akinek ölérért és öleléséért kétségbeesetten versengenek az esendő férfiak. Számomra azonban az ősnő egyáltalán nem volt félelmetes. Ellenkezőleg, védelmet kerestem és találtam a közelében, olyan kicsinek, olyan törékenynek éreztem magamat mellette, amilyenek Esztert láttam magam mellett, sok évvel ezelőtt, amikor nem tudtam többé eltitkolni, hogy szerelmes vagyok belé. Ahogy az ősnő átölelt, ahogy magához szorított, kívánni kezdtem, arra vágytam, hogy csókoljon meg, hogy simogasson mindenütt. Már rég nem éreztem ilyet, valaha, régen, megkívántam nőket, tudtam, Miklóst mennyire izgatja, ha nőekkel csókolózom, ha látja, vagy ha csak elmesélem neki, hogy élvez el egy nő a simogatásomtól. Emlékszem egyszer egy régi barátnőjével, Mártival feküdtünk az ágyban, tudtam, hogy Miklós sokáig fűzte, hiába. Aztán sok szerelmi csalódás után engedett Miklósnak. Csakhogy közben már ott voltam a képen én is, Márti el akarta foglalni a helyemet, ezért ment bele a hármas szexbe is. Tudtam, hogy gyűlöl, annál izgalmasabb volt örömet okozni neki, simogattam a szokatlanul nagy és még nagyobbra duzzadó csiklóját, szenvedélyesen mélyre dugtam két ujjamat a hüvelyébe, éreztem, ahogy a rándulások összeszorítják az ujjamat. Nem kellett megjátszanom magam, a versengés és a gyűlölet az én élvezetemnek sem állta útját. Miklós a másik szobában az íróasztalnál ült, és dolgozott, valami sürgős munkája volt. Az ajtó a két szoba között nyitva volt, az ágyra nem láthatott oda, de hallotta a nyögéseket, sikoltásokat. Kíváncsi voltam, meddig bírja, mikor csatlakozik hozzánk. Elég sokáig

bírta, de kétlem, hogy közben figyelni tudott a szövegre, amin dolgozott. De mindez régen volt, ahogy a lányaim kinőttek a kisgyerekkorból, és kamaszodni kezdtek, elhalványult bennem a nők iránti erotikus érdeklődés, még az emlékeimet is eltemettem, Miklós nagy bánatára. Csak most bukkantak újra elő, ahogy megjelent előttem a látomás, az afrikai ősnő. De aztán ez a kép is változott, már nem azt éreztem, hogy az ősz-Éva átölel, hanem azt, hogy fölegyenesedik, és lepillant a völgybe, ahol emberek hatalmas tömege nyüzsög, mind a gyermekei, unokái. Magam előtt pedig egy kisebb csoportot láttam, az én gyerekeim unokáit és dédunokáit. Ebben a pillanatban azonban fájdalom nyilallt belém: eszembe jutott az a szörnyű álmom, amelyet a házassági válságunk idején álmodtam. Gergellyel, a váratlanul támadt szerelmemmel kempingezni mentünk a Tisza-tóhoz, Miklós maradt a gyerekekkel. Talán a rossz lelkiismertem volt az okozója, de az egyik hajnalban lidérces álomból riadtam fel. Azt álmodtam, ötvenéves koromban kiderül, rákom van, hamarosan meg fogok halni. Igyekeztem elfelejteni az álmot, azzal nyugtattam magam, hogy az álmok a múlttól szólnak vagy a jelenről, nem a jövőről. De azért időnként előtolakodott a tudatom mélyéről a sátorban átélt rettegés. Most, hogy az utódaim sorát láttam magam előtt, megint belém villant a félelem, már csak hét évem van hátra az ötvenedik évig. Ha az álom mégis jóslat, akkor nemhogy a dédunokáimat nem fogom látni, az unokáim születését sem érem meg.

Ideges tárcsázás, csattanós pofonok

(Miklós visszapillant)

Régóta nem voltunk együtt házibuliban. Judit élete a gyerekek körül forgott, egy darabig úgy tetszett, a társasági életből elég a számára annyi, hogy babaszúrokat rendez, vagy ő viszi a gyerekeket babaszúrokba. Majdnem öt év szünet után Judit visszament a munkahelyére, éreztem, hogy feltámad benne a régi nyugtalanság, emberekre vágyik, kapcsolatokra, talán kalandokra. Ahhoz képest, hogy farsangi bulit hirdettek, a lakásban, ahová megérkeztünk, nem voltak sokan, az egyik szobában Herba Mari táncolt egy fiúval. A cipőjét lerúgta, a szokásos gönc volt rajta, férfinadrág és kinyúlt pulóver. A tánc és a táncpartnere láthatólag untatta. Feszült volt, bosszantotta, hogy Balázs, akivel megbeszélték, hogy a bulin találkoznak, nincs sehhol. Judit csak futólag ismerte Marit, de tudta,

hogy én régóta ismerem, és azt is elmeséltem, hogy amióta Balázssal él, többször is voltunk együtt hármásban. Felcsillant a szeme, táncolni hívta Marit. A fiú, akivel Mari addig táncolt, eltűnt a félhomályban. Rettentően kíváncsi voltam, mit mondhatott Judit Marinak, hogyan kezdte fűzni, de hiába faggattam, azt állította, semmire sem emlékszik. Persze lehet, hogy nem is mondott semmit, én sem emlékeztem rá, hogy beszélt vagy suttogott volna valamit Mari fülébe. Azt azonban a távolból is éreztem, Judit tánc közben úgy ölelte magához Marit, hogy az érezze, hiába a szinte taszító ruházata, táncosának minden érzékszerve felragyog attól, hogy átfogja a vállát, hogy hasuk, combjuk egymáshoz szorul, hogy az ajka ujjnyira sincs Mari ajkától. Amikor egy pár pillanatra abbamaradt a zene, Judit rám pissegett: – Mindhárman hazamegyünk hozzánk. Mari azonban még mindenáron fel akarta hívni Balázst: nem azért, hogy engedélyt kérjen, hanem, hogy csatlakozzon ő is. A háziak megmutatták, hol a telefon, Mari tárcsázott, de a kagylót, mint várható volt, nem vette fel senki. Balázs, hisz jelezte is, hogy valamit el kell intéznie, nem volt otthon. Különben is híres volt a sajátos időszemléletéről. Előfordult, hogy délre mondta a jövetelét, de éjfélkor érkezett meg. Abban viszont mindenki biztos lehetett, hogy ahová ígérte, oda el is megy. Mobiltelefon akkor még nem létezett.

Ahogy hazaérkeztünk, Mari megint telefonálni akart. Szerencsére a lakásban két készülék is volt, a második eléggé távol a gyerekek szobájától, nem kellett attól tartani, hogy Mari ideges tárcsázására a gyerekek felébrednek. Az újabb sikertelen kísérlet után Mari még nyugtalanabban jött vissza, Balázs rossz néven fogja venni, hogy nélküle belement egy szexpartiba. Judittal felváltva erősködtünk, majd tanúsítjuk, Mari mindent megtett, hogy odahívja Balázst, a szorongás Mariban mégsem oldódott. Láttam, hogy Juditnak kezd elege lenni Mari nyavalygásából. Mégis egyszerűbb volt megtenni, amiért összejöttünk, mint kihátrálni belőle. Levetkőztünk, lefeküdtünk a hall szokatlanul széles ágyára. A jövő csoportsexére gondolva csináltattam ilyen, két méternél is szélesebb ágyat: épp odaillt a sajátos alakú, a lakás hajdani ebédlőjéből átalakított ablaktalan hall rövidebb falához, ahol valaha a zongora állott. Juditot az is nyugtalanította, hogy a gyerekek netán mégis felébrednek, és átmasíroznak a hallba. A helyiség kulcsa régen elveszett. Hiába voltak hát a praktikák, hiába a simogatás, a csókolózás hármásban, az izzás,

amelyet Judit és Mari tánca közben még a távolból is érzékelttem, nem tért vissza. A szex mindhármunknak jó volt, de ahogy a légzésünk üteme visszazökkent a szokásosba, mindhárman éreztük, hogy a csoportszex varázsa, amelyben összeolvad a mozi káprázata és az orgazmus gyönyörűsége, elmaradt. Judit bosszúságát csak fokozta, hogy Mari ismét elment telefonálni, ezúttal anyaszült meztelenül. Bosszúságát az is jelezte, hogy meg sem várta Marit, átment a másik szobába, lefeküdt a saját ágyába, és nyomban elaludt. Én általában jóval később feleküdtem le, mint Judit, szerettem az ágyban olvasni, így jobbára külön aludtunk, én a hallban, Judit a nappalinak nevezett szobában.

Marinak reggel sikerült elérnie Balázst, nyomban elmondta, mi történt. Balázs, mint Mari számított rá, éktelen haragra gerjedt, árulónak nevezte Marit is, Miklóst is, Marival vége a kapcsolatuknak, Mari majd mondja meg, mikor és hol veszi át a nála maradt holmiját. Marinak nem volt hová mennie, különben is hozzá volt szokva a csöves élethez, ott maradt hát nálunk. Ennek a gyerekek örültek, Mari rajzolt nekik, kacs-karingós, maga kitalálta meséket mondott, énekelt. A gyerekek hamar eltanulták a dalokat, és egyre csak fújták az állítólag francia eredetű nótát a lusta királyról, aki egész nap csak aludt.

Amíg a gyerekek óvodában, iskolában voltak, Mari csak Balázs telefonját várta, lerajzolta a szobákat, a bútorokat, csendben szenvedett, és valami szórakozáson törte a fejét. Ha összeveszít bennünket Judittal, ha féltékenyvé teszi Juditot, már szórakoztatóbbak lesznek a nálunk töltött napjai. Ebben volt tapasztalata, egyszer már beköltözött egy házaspárhoz, és sikerült is megzavarni a házasságukat. A férfi, András György, újságíró volt, túl az ötvenen, művelt, kedves, de idétlenül kövér ember, örökösen sértődött és bizonytalan, mert kollégái éreztették vele, hogy besúgónak tartják. A halála után kiderült, hogy valóban besúgó volt, önként vállalta a feladatot, hogy leleplezze a nyilas összeesküvéseket. Az egyszerűség kedvéért a népi írókat is nyilasoknak tekintette. Csakhogy ezek András Györgyöt a zsidó származása és harcos urbánussága miatt eleve besúgónak tekintették, nem álltak vele szóba, vagy elhallgattak, ha a közelükbe került. Így kénytelen volt a zsidó barátairól jelenteni, akikkel jobbára egyetértett. A felesége, kései házasság, jó húsz évvel volt fiatalabb nála, sikertelen színésznő. Kovács Ilona lazán Balázs társaságához tartozott, Balázs pedig fűtötte benne a tévhitet, hogy az ellenzéki nézetei miatt nem kap szerepet. A párt leginkább a páros sértődöttség tartotta össze, de szembe is fordította őket egymással: kölcsönösen szégyellték a

másikat a saját társaságuk előtt. Mari ráhajtott Ilonára, Ilona pedig úgy érezte, ezzel a kapcsolattal társadalmilag is magasabb szintre emelkedik: jobban ragaszkodott tehát Marihoz, mint amennyire az érzékei diktálták. Mari pedig elhatározta, látványosan érzékelteti az öregedő, kövér férjjel, hogy a felesége belé szerelmes, a férfival viszont nem fekszik le. Úgy élt együtt a házaspárral, hogy szenvedélyesen szexelt Ilonával, ezt György hallhatta, de ha akarta, éppen láthatta is, ha ellenben be akart szállni, a két nő együtt kergette el. Marinak jól esett volna, ha nálunk megismételheti ezt a mutatványt. Judit azonban már az első este kimutatta, Mari nem olyan fontos a számára, a tánc közben felkavargó szenvedély Mari telefonátvitelénél elpárolgott. A következő éjszakákon Marival aludtam, részint azért, mert a hallban volt a megszokott helyem, részint udvariasságból, mert nem akartam az amúgy is sértődött vendégünket magára hagyni, részint pedig azért, mert azt reméltem, hogy Judit mégis csatlakozni fog hozzánk. Erre azonban nem került sor, Judit nem lett féltékeny, tudta, nem kell attól tartania, hogy beleszeretek Mariba. Marival fél éjszakán át beszélgettünk, ezek a beszélgetések érdekesebbek voltak, mint a rutinszerű szeretkezések. Nem mondhatni, hogy ömlött belőle a szó, de a kérdéseimre adott elharapott válaszaiból is fordulatos kép bontakozott ki lengyel pasikról vagy a bolgár rendőrség fogdájában töltött éjszakákról. Ahogy a rendőrségről meg a fogdáról beszélgettünk, elmondtam, hogy kisgyerekkorom óta egy komolyabb pofont kaptam, 1957 őszén, amikor a hónapokkal korábbi röpcédula-terjesztés ügyében kihallgattak. Fájni nem fáj, sőt kifejezetten jól jött, mert véget vetett a belső megingásnak, amelyet a „Miklós, mi nem akarunk rosszat magának”-stílusú nyájaskodások idéztek elő. A zárkatársaim, akik között politikai nehézfiúk is voltak, legyintettek a pofonra: – Az Andrássy út 60.-ban az volt a pihenés, amikor pofoztak – mondta az egyikük. A pofonról a szadizmus és mazochizmus témájára terelődött a beszélgetés. Elárultam, hogy mindkettőre van bennem hajlam, de csak lelki kínokat tudok okozni és elszenvedni. Egy barátnőm egyszer azt találta ki, hogy kötözzen meg. Megtettem, de semmi különösebb izgalmat nem éreztem, csak attól szorongtam, hogy képes leszek-e normális csomót kötni a fürdőköpenyem övéből, s aztán képes leszek-e kibogozni a csomót. – Keverjünk le egymásnak pofonokat kefézés közben – ajánlotta Mari, nyilván már rettenetesen unatkozott. Bólintottam, a következő pillanatban kaptam is egy hatalmas frászt Maritól, talán benne volt az indulata ellenem meg a szorongása, hogy Balázs tényleg otthagyja. Most én követ-

keztem. – Nem is gondoltam – mondta Mari elismerően –, hogy ekkora pofont tudsz adni, mindenki úgy tudja, hogy gyenge pasi vagy. Később a hollywoodi Guinness Múzeumban láttam a pofozkodás világrekordereit: valamikor még az 1930-as években két szovjet ember harminchat órán át pofozta egymást. Ha jól emlékszem, fejenként 6500 pofont adtak egymásnak. A pofozkodással elszórakoztunk még egy darabig, csak a szex nem lett tőle se jobb, se izgalmasabb. A negyedik napon Balázs telefonált, Marit kereste. Pár percig beszéltek, aztán Mari összekapkodta a holmiját, és eliramlott, mint egy megiasztott nyúl. Sejtettem volna, hogy a néhány pofonnal nincs letudva a sérelem.

© Fortepan, Urbán Tamás